

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 200/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., vo veci porušenia svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2003 doručená sťažnosť J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Žiline (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 17 C 962/98 v čase od doručenia nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 118/02 z 5. februára 2003 do podania tejto sťažnosti.

Sťažovateľ uviedol, že 20. februára 2003 mu bol doručený nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 118/02 z 5. februára 2003, v ktorom ústavný súd rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98 porušil jeho právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tomto náleze prikázal okresnému súdu konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Zároveň priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie, ktoré mu bol okresný súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľ vidí porušenie základného práva v neprimeraných časových prietahoch spôsobených nečinnosťou okresného súdu v čase od doručenia nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 118/02 z 5. februára 2003 do dňa podania tejto sťažnosti, pretože okresný súd nevykonával vo veci žiadne úkony.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že v priebehu tohto času sa v danej veci opakovane obrátil so sťažnosťou na predsedu okresného súdu, ako aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Všetky jeho aktivity smerujúce k nariadeniu pojednávania však ostali bez pozitívneho výsledku.

Podľa názoru sťažovateľa vzniknutá situácia, keď okresný súd nekoná v súlade so zákonmi a ústavou a nerešpektuje ani príkaz ústavného súdu uložený vyššie citovaným nálezom, vzbudzuje pochybnosť o záväznosti akýchkoľvek rozhodnutí, znevažuje súdnictvo a prehlbuje nedôveryhodnosť v súdnu ochranu.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nasledovné rozhodnutie:

„Základné právo J. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98 bolo porušené.

Okresnému súdu v Žiline prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98 konal bez zbytočných prieťahov.

J. J. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk (slovom jednototísíc korún), ktoré je Okresný súd v Žiline povinný mu vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia

Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia 10 555,20 Sk (2 úkony po 4 270 Sk – prevzatie a príprava, návrh; 2x režijný paušál po 128 Sk, DPH 20 % t. j. 1759,20 Sk) na č. ú. JUDr. M. S. a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia predovšetkým dĺžkou nekonania okresného súdu a v nadväznosti na to pociťujúcou psychickou ujmu, pretože ako invalidný dôchodca pohybujúci sa len s pomocou barly je závislý na motorovom vozidle, ktoré je predmetom sporu na okresnom súde.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vo veci sp. zn. I. ÚS 118/02 sa nerozhodovalo o podmienkach konania, ale o veci samej, ktorou bol nárok sťažovateľa na ochranu ústavnosti, individualizovaný tvrdením o porušení jeho základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98. Ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní. Tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 17 C 962/98.

Z týchto právne významných skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodol. Tento záver platí aj napriek tomu, že od doručenia nálezu sp. zn. I. ÚS 118/02 uplynulo do doručenia opakovanej sťažnosti už viac ako sedem mesiacov, počas ktorých podľa tvrdenia sťažovateľa bol okresný súd nečinný. Ide totiž o také krátke obdobie, ktoré vylučuje, aby ústavný súd, ak by nepovažoval sťažnosť za neprípustnú, mohol rozhodnúť inými výrokmi, než ako bolo rozhodnuté vo veci sp. zn. I. ÚS 118/02.

Vychádzajúc z tohto názoru považuje ústavný súd predmet konania v tejto veci za rovnaký s predmetom konania vo veci sp. zn. I. ÚS 118/02. Totožnosť vecí nenarušuje uplynutie siedmich mesiacov. Táto doba by žiadnym ústavne významným spôsobom neovplyvnila pôvodné rozhodnutie ústavného súdu, čo potvrdzuje aj stabilná judikatúra ústavného súdu, ktorá obdobie nečinnosti v takom rozsahu v sporovom konaní zásadne nepovažuje za dobu relevantne zasahujúcu do základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd však pripomína, že dlhšie obdobie nečinnosti všeobecného súdu, prípadne iné jeho konanie (neefektívny, nesústreďený postup súdu), ktoré by boli v príčinnej súvislosti s porušovaním základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, by nemuseli byť prekážkou prípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci samej podľa § 24 zákona o ústavnom súde. Dlhšie obdobie (táto otázka závisí od povahy veci) by totiž mohlo založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných priet'ahov v súdnom konaní napriek predošlému nálezu ústavného súdu o takýchto priet'ahoch a mohlo by spravidla vyústiť, najmä pokiaľ ide o otázku primeraného finančného zadost'učinenia, do iného výroku o výške zadost'učinenia ako náhrady nemateriálnej ujmy spôsobovanej takýmito priet'ahmi.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že s'ťažnosť podaná po takej krátkej dobe od doručenia prvého nálezu ústavného súdu nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody s'ťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa týmito časťami návrhu na rozhodnutie, ktorými sa s'ťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2003